

Severin Šali | Iz zbirke Slap tišine

Molitvenik

Izdan že davno v starem pravopisi,
prebiran bil je že od treh rodov.
Na listih nosi mašni blagoslov,
držijo se ga mnogih rok odtisi.

Da bi spolnile se želje o sreči,
so ustnice iz črk Boga prosile,
večkrat oči so se po njem solzile,
beroč molitve ob mrtvaški sveči.

Rad vedno znova jemljem ga s police,
zbledel je že v vezavi in obrezi.
V njem je podobica, spominček z Brezij,
kjer Sin je v varstvu Milostne Kraljice.

Pod njo okorno pisana obljuba,
podkrižana za večnost ko s pečati.
Na njej pustila mi je rajnca mati
zaupno vdanost svojega poljuba.

Pojdiva

Pojdiva, draga, v zlate čolne,
ljubezen v večnost jih vesla,
daljave raja, zarij polne,
budijo v mraku blesk morja.

Otožna zemlja se obrača,
z vetrovi greva na tečaj,
pršé utrinki v sled orača,
ki plug objema za ročaj.

Po brazdah z rožami oviti
sejalci dob in dni gredo.
Na statvah časa srčne niti
želje ljubeče tko v nebo.

V prividenjih čeri koralne
začrtale so se v temi,
vihar bučeči vzdihne žalne
prepeva mrtvim, ki so šli.

Hite ozvezdja v svetem krogu,
val čolne ziblje sem in tja,
z obrežja v posvečenem logu
Vestalkin ogenj plapola.

Strasti gorijo, dogorijo
v telesu kakor dim kadil,
iz vonjev, ki v pepelu tlijo,
večerni cvet bo nama vzknil.

V somraku bova — sanjajoča —
poslala svetu še smehljaj
in sončna obla bo — gasnoča —
pokrila zemljo čez tečaj.

Ljubezen, brušena v kristale,
na tvojem čelu zažari.
Tkanine mavric bodo pale
na postelj tvojo sred noči.